

Vytautė Žilinskaitė

Robotas ir peteliškė

(Ištrauka)

Robotas gebėjo ne vien kiloti rankas ir gręžioti galvą; jis taip pat mokėjo atsakinėti į klausimus – žinoma, ne visus, o tokius, kurie buvo sunumeruoti ir surašyti šalia pakabintoje lentelėje. Parodos lankytojai perskaitydavo tuos klausimus ir iš eilės užduodavo juos robotui.

Pirmasis klausimas skambėjo taip:

– Koks tavo vardas?

– Mano vardas Dondonas, – kimiu balsu atsakydavo robotas.

– Kur tavo gimtinė? – užduodavo jam klausimą numeris antras.

– Mano gimtinė yra laboratorija, – suskambėdavo atsakymas.

– O ką tu dabar veiki? – ateidavo trečias klausimas.

– Aš dabar atsakinėju į labai negudrius klausimus! – atsakydavo robotas ir pašaipiai nusijuokdavo:

– Cha cha cha!

Žmonės taip pat pagaudavo juoktis iš tokio šmaikštaus atsakymo, o prisijuokę klausinėdavo toliau:

– Ką tu labiausiai mėgsti ir ko labiausiai nemėgsti?

– Labiausiai mėgstu mašininę alyvą, o labiausiai nemėgstu grietininių ledų su abrikosų uogiene.

Žmonės vėl prapliupdavo juoktis ir, pasižiūrėję į lentelę, pateikdavo penktąjį klausimą:

– Kokia robotų ateitis?

– Robotų ateitis turi pačias plačiausias perspektyvas!

– O ką tu pats žadi nuveikti?

– Aš turiu įvykdyti visa, kas man užprogramuota! Galop nuskambėdavo paskutinis klausimas:

– Ko palinkėtumei mums, parodos lankytojams?

– Linkiu puikios sveikatos ir sėkmės asmeniniame gyvenime! – sušukdavo robotas ir taip smagiai treptelėdavo koja, kad net susiūbuodavo salės grindys. Į jo treptelėjimą subėgdavo nauji parodos lankytojai ir vėl užduodavo tuos pačius, lentelėje surašytus ir sunumeruotus klausimus. Robotas ir vėl nepavargdamas atsakinėdavo, kur reikia – nusijuokdavo, kur reikia – treptelėdavo padu arba sumosudavo rankomis, arba pamirkčiodavo oranžine akimi...